

Gabi, dels 8 als 13 anys

Títol original: *Gabi, 8 till 13 år (Gabi, Between Ages 8 and 13)* **Direcció i guió:** Engeli Broberg **País:** Suècia **Durada:** 77 min **Any:** 2021 **Gènere:** Documental
Interpretació: Documental **Música:** Sofia Hallgren, Kjetil Schander Luhr
Fotografia: Tommy Olsson **Distribuidora:** Promotora de Mitjans Audiovisuals
Estrena a Espanya: 25/11/2022
No recomanada per a menors de 7 anys, especialment recomanada per al foment de la igualtat de gènere
Doblada en català

SINOPSI

Gabi tan sols vol ser Gabi. Un desig que sembla senzill, però que no ho és. Gabi se sent diferent. Tot i que en els seus vuit anys de vida, dir les coses clares no li ha suposat mai cap problema. Però quan la família es trasllada a un poble petit i arriba a la pubertat, les coses comencen a canviar. Veiem el creixement de Gabi en pantalla al llarg de cinc anys, posant en dubte les idees preconcebudes sobre el gènere, la norma i el dret a ser qui vulgui ser. (Pack Màgic)

SOBRE LA PEL·LÍCULA

Missatge de la directora

Vaig conèixer Gabi i la seva mare el mes de novembre de 2014 a una cafeteria d'Estocolm. Quan vam parlar, vaig tornar a la meua infància, perquè Gabi pensava i es preguntava les mateixes coses que jo quan tenia la seva edat: Què vol dir ser una nena i què vol dir ser un nen? He d'encaixar en alguna d'aquestes etiquetes? Com a lesbiana, em sento identificada amb Gabi quan té la sensació que és diferent a la resta d'infants i que no segueix la norma social, i també entenc la por que pot arribar a fer adonar-se d'aquesta diferència i el fet de no ser acceptada.

La majoria de societats estan construïdes sobre la premissa que hi ha dos tipus d'éssers humans, homes i dones. Que el cos ens defineixi té un efecte sobre la nostra personalitat, la manera com actuem i la nostra posició en la societat. Aquelles persones que se surten de la norma i d'aquest patró de pensament són considerades diferents. Gabi n'és un exemple. Lluita contra les idees preconcebudes sobre com "ha de ser" una nena i això fa que constantment hagi de justificar i de defensar tot el que fa. Això li fa mal, i també a tots aquells infants que no acaben d'encaixar en el seu entorn. Els adults sovint treuen importància al fet que hi hagi infants que s'identifiquin com a no-binàris perquè consideren que encara són massa petits per entendre-ho o que tan sols és una fase i que "ja els passarà." Quan arriben a la pubertat, els canvia el cos i ho fa d'una manera que potser no és com voldrien. Això moltes vegades fa que se sentin incòmodes o que fins i tot caiguin en una depressió. Hi ha estudis que demostren que més de la meitat de la gent jove trans o que s'identifica com a no-binària s'ha intentat suïcidat almenys un cop abans de fer els 20 anys.

Per tant, és urgent que ens comencem a preguntar com entenem el gènere i a qüestionar la norma que seguim. Jo vull viure en un món que, tot i que hagi estat innecessàriament restringit d'una forma molt dolorosa, s'obri i s'ompli de color. Un món en què el gènere sigui una experiència positiva per a tothom.

Engeli Broberg (packmagic.cat)